

“На крилах Лесиних
пісень”

Понад століття тому на небі нашої поезії
спалахнула зірка – Леся Українка

Свій перший вірш “Надія” написала у
дев’ятирічному віці, та сповнений він
аж ніяк не дитячими думками та
почуттями. Появу його спричинив
арешт та заслання батькової сестри
Олени Антонівни...

Творчість Лесі Українки

Рік	Назва
1880 р.	Вірш «Надія»
1884 р.	Вірші «Конвалія», «Сафо»
1885 р.	Переклади Миколи Гоголя
1888 р.	«Подорож до моря»
1890 р.	«Contra spem spero», «Сім струн»
1892 р.	Переклади Генріха Гейне «Книга пісень»
1893 р.	Збірка поезій «На крилах пісень», «Мелодії»
1895 – 1896 рр.	Цикл «Невільничі пісні», «Блакитна троянда»
1899 р.	Збірка «Думи і мрії»
1901 р.	«Одержима»
1902 р.	Збірка «Відгуки»
1905 р.	«Пісні про волю»
1911 р.	«Лісова пісня»
1918 р.	«Стародавня історія східних народів»

Уперше ім'я Лесі Українки з'явилося у **1884** році у львівському журналі “Зоря”, де було надруковано вірші 13-літньої поетеси “Конвалія” і “Сафо”.

У 1893 році у Львові вийшла перша поетична збірка “На крилах пісень”
Цю збірку вона відкрила рядками:

*До тебе, Україно, наша бездольная мати,
Струна моя перша озветься...*

З кінця **80-х** років Леся Українка живе у Києві і стає душею літературного об'єднання творчої молоді “Плеяда”

З “Плеядою” пов'язаний початок роботи Лесі Українки-прозаїка. “Святий вечір”, “Така її доля” та ін.

Одночасно молода письменниця займається перекладами.

Переклад оповідань м.Гоголя “Запропаща грамота” та “Зачароване місце”. Виданий 1885р. У Львові.

Та найбільше уваги приділяє вона поезії Генріха Гейне. У 1892р. у Львові з’явилась українською мовою “Книга пісень” німецького поета, куди ввійшли 92 переклади Лесі Українки.

“добровільне вигнання”

Це був час не лише натхненної праці, крилатих злетів, а й роки важких страждань. Пекуче боліла нога вражена туберкульозом. Лікарі радили теплий клімат.

Перша поїздка 15-річної Лесі до Чорного моря викликала багато вражень, які вилились в ліричному циклі “Подорож до моря”.

В Криму **1897**р. Леся Українка познайомилась зі Сергієм Мержинським.

Мержинський високо цінував письменницьку працю Лесі Українки, шанував її талант, силу волі.

Велике горе спідкало Лесю у березні 1901р. помер Сергій Мержинський, людина, для якої вона “почала нову мрію життя, вмерла і воскресла”.

Уста говорять: “він навіки згинув!”
А серце каже: “ні, він не покинув!”

Так починається одна з поезій,
присвячених Мержинському.

Його образ оживає у віршах “Завжди
терновий вінець”, “Порвалася
нескінчена розмова” та в багатьох
інших.

Він помер у неї на руках тієї пам'ятної березневої ночі... І було горе, і був відчай. І тихо серед лиха лунав їх улюблений романс «Коли розлучалися двоє».

Він викликав у Лесі смуток, щире захоплення і гіркі сльози.

Уста говорять: «Він навіки згинув!»

А серце каже: «Ні, він не покинув!»

Ти чуєш, як бринить струна якась тремтяча?

Тремтить-бринить, немов сльоза гаряча,

Тут в глибині і б'ється враз зі мною:

«Я тут, я завжди тут, я все з тобою!»

І кожний раз, як стане він бриніти,

Тремтять в моєму серці тії квіти,

Що ти не міг їх за життя зірвати,

Що ти не хтів їх у труну сховати,

Тремтять і промовляють враз зо мною:

«Тебе нема, але я все з тобою!»

У 1899р. у Львові виходить друга поетична збірка Лесі Українки “Думи і мрії”, письменниця активно друкується у журналах, готує нову збірку “Відгуки”, яка вийшла у Чернівцях 1902р.

В поезії Лесі Українки переважають громадянські мотиви. Своєрідним ліричним монологом духу непокори, віри й надії став вірш “Contra spem spero”.

Свій цвіт душі вилила Леся
Ураїнка у “Лісовій пісні”. Драма
написана 1911р. На Кавказі вже
тяжко хворою письменницею в
стані особливого душевного
піднесення. Породила цей твір
туга за рідним краєм, за казкою
дитинства.

Добро і зло, вірність і зрада,
поетичне покликання і
буденщина зіткнулись у цій
драмі, яка закликає зберегти в
серці “те, що не вмирає”.

